

FYRA HUNDAR OCH EN AGILITY-TÄVLING

Av: Kerstin Eriksson, juni -08

Det är den första agility-tävlingen för säsongen, **Lill-pricken**, springer spaniel, modell: *långsam som en spårsniffande snigel* och **Pitbull-pudeln**, renrasig mellanpudel, modell: *kvick som en egensinnig vessla*, ska tävla. Eftersom jag inte har någon hundvakt ska också **Stor-pricken**, springer-morbror, modell: *grå-hårig och döv pensionär, men envis som en unghund* med och även **Bred-nos**, springer-slyngel, modell: *jag-kan-allt-jag-är-störst-bäst-och-vackrast-allt-tillhör-mig* - till Matte får "arga rösten" - då blir man så liten så liten; *"Det var inte alls meningen att hoppa upp och äta upp mackan som matte just själv tog en tugga på. Tassarna bara skuttade upp själva... Och munnen... Ja, den bara råkade... Jag är helt oskyldig - faktiskt!"* Hm...

Jag har en "Åka-på-tävling-kom-ihåg-lista". Den ligger färdigskriven i hundbyrålådan. Det sista jag gör innan jag åker iväg är att kolla av att jag har packat allt. Det är en riktig befrielse att ha denna lista. Jag hatar, verkligen HATAR morgonar. Allra helst TIDIGA morgonar. Min hjärna är helt avstängd, förutom detta mantra: *"Sova, sova sova säng sova sova soffan sova sova"* osv. Nu behöver jag inte ens *försöka* tänka på vad jag måste ha med mig till tävlingen - det är bara att pricka av från listan!

Packningen består av tre burar (varav två är tunga stålburar), stol, tält, tävlingsväskan modell: större, (innehållande ALLT man kan tänkas behöva på tävling), fem liters vattendunk, liten kylväska och pirra. Och så har vi ju HUNDARNA!

Jak känner mig nervös. Det pirrar i magen. Jag brukar inte vara nervös inför tävlingar, så det känns konstigt, märkligt och obehagligt. Det jag nu är nervös för är inte själva tävlingen, utan att jag ensam ska förflytta mig med denna packning och hundar från tävlingens parkering till tävlingsområdet. Hur gör jag nu detta smidigast och minst uppseendeväckande? Det är denna fråga som gör mig pirrig i magen.

Det är varmt, så det är ingen bra idé att lämna hundarna i bilen, medan man i "lugn och ro" packar upp burarna och tältet. Pirran tar inte heller hela packningen, så jag är tvungen att gå två vändor.

PÅ TÄVLINGSPLATSEN

När jag kör in på parkeringen skäller hundarna vilt och i falsett. Jag kliver ur den öronbedövande skällande bilen vars fönster nu har helt immat igen. Det känns som om alla iakttar mig med menande blickar. Jag låtsas inte bry mig. Koncentrerar mig på packningen och försöker vara lugn. Hoppas att mitt "lugn"

ska smitta av sig på jockarna. Ja ja... Om vilt skällande och livligt skuttande så hela bilen hoppar är tecken på lugn, då så...

Den ena och största stålburen ligger i bagageutrymmet bredvid två hundar. Jag lyckas faktiskt med konst-stycket att få ut tung bur utan att två vilda och galna 25-kilos springrar smiter iväg. Jag stänger bakluckan snabbt. Pust! Hundarna gormar därinne - jag har mycket dåligt samvete för värmen. Jag skyndar mig!! Att sätta upp tältet är inte att tänka på.

Tillbaka till bilen för den andra vändan. Nu tar jag de fyra hundarna med mig, samtidigt med halvfull pirra. Alla hundarna skäller och studsar i kör. Alla trasslar även in sig genast i sina, de andras koppel samt runt pirran. Jag själv är insnodd i koppel. Tiondels-sekunden efter jag har trasslat ut en hund, har en annan fått sina bakben intrasslade. "Sitt! Sitt! Sitt! och Sitt!", kommenderar jag "lugnt". Till slut har alla lugnat ned sig (inkl mig själv), så vi kan börja gå.

VART TOG DET DÄR ÅRET VÄGEN jag hade på mig att lära valpen, nu unghund, att INTE dra som en best i kopplet. Han drar och spjärnar så att han knappt kan andas. Han rosslar långt ner från halsen. Hans tunga borde vara alldeles blå. Själv ser jag inte eftersom han är framför mig. Han envisas även att gå precis framför fötterna på mig. Jag har fullt sjå att inte snubbla över honom. Ibland så råkar jag sparka till honom på hasorna. Men han får skylla sig själv! Bred-nos får stundtals gå den "hårda skolan". Fast jag undrar om han egentligen märker något. (Om Cesar skulle ha sett oss, skulle han ha himlat med ögonen. Fast å andra sidan när jag ser honom på TV med stackel och el-halsband, så... ja du... Usch!!)

Pirran vaggar fram och tillbaka på den ojämna marken. Jag parerar så den inte välter. Det känns som om alla vänder sig om när jag går förbi. Jag duckar för allas blickar. Jag ser koncentrerat framåt mot vår plats. Svettpärlor rinner ned från pannan och längs med ryggen. Det är inte bara köttbullarna i fickan som känner sig smälta och heta, utan även hela jag. Köttbullsdoften svävar som en tung aora runt mig.

Bred-nos gör sig en toalett. Det är bara att stanna och vänta. Döva pensionären Stor-pricken fortsätter att gå - kopplet tar slut. Han väntar lite, sedan utan att se bakåt mot oss andra, fortsätter han att gå - ett steg, sedan stramar kopplet igen. Då väntar han ånyo en liten stund, sedan utan att se mot oss andra försöker han åter igen att gå iväg. Han försöker ytterligare en tredje gång att fortsätta gå. Undrar om han börjar bli lite senil, min lilla gråhåriga gull-unge. Jag tillrättarvisar honom: *"Det spelar ingen roll, 13 år eller inte, nu skärper du dig!"*, säger jag bestämt till honom med hjälp av handtecken och mimik. (Vilket är hur "lätt" som helst när man har händerna fulla med koppel, pirra och bajspåse.) *"Ja ja!"*, suckar Stor-pricken, *"Lugna ned dig, matte! Jag skulle bara kolla in lite - därborta!"*.

Bred-nos är till slut färdig med sitt toalett-bestyr, jag försöker nu plocka upp en bamsehög modell: halvlös, knyta, vira om till kortare koppel och vicka till pirran med foten samt att få med alla jockarna. Nu går vi längs med tävlingsbanan. Jag parerar mötande hundar och plastband som markerar

banområdet. Armarna värker av ansträngningen av hårt dragande hundar och tung vaggande pirra. Väl framme stoppar jag in motvilliga hundar in i burarna. Jag bjuder på vatten - alla bälgar i sig. Jag går bort för att anmäla mig - hundarna SKRIKER i sina burar! Jag låtsas som om jag inte hör dem. När jag är utom synhåll tystnar dem. Alla utom den döva pensionären förstås.

Tidigare, när jag körde in mot brukshundklubben och alla hundarna förväntansfullt tjöt öronbedövande, så tänkte jag:

"Vad jag längtar till jag får komma in på banan och köra loppet i lugn och ro! Bara jag och min hund. Lite lugn åtminstone i en knapp minut. Den lilla minuten är värd mycket mycket..."